

Cuprins

Prefață	7
I. Războaiele oamenilor	9
II. Conflictul dintre Horus și Seth	39
III. Armele lui Zeus și ale zeului Indra	67
IV. Cronicile Pământului	94
V. Războaiele dintre zeii vechi	120
VI. Apariția omenirii	142
VII. Când Pământul a fost împărțit	167
VIII. Războaiele Piramidelor	196
IX. Pace pe Pământ	220
X. Prizonierul din piramidă	254
XI. „Eu sunt Regina!”	287
XII. Anunțarea dezastrului	314
XIII. Avraam: anii decisivi	350
XIV. Distrugerea nucleară	389
Epilog	431
Note	434
Cronicile Pământului: Cronologie	435
Surse	442
Despre autor	459

Prefață

Cu mult înainte ca oamenii să se lupte între ei, zeii înșiși s-au luptat între ei. Într-adevăr, Războaiele Zeilor au precedat Războaiele Oamenilor.

Iar Războaiele Zeilor, pentru stăpânirea Pământului, au început pe planeta lor.

Astfel, prima civilizație a omenirii a fost nimicită de un dezastru nuclear.

Acesta este adevărul, nu e deloc ficțiune; totul a fost scris cu mult timp în urmă - în Cronicile Pământului.

I. Războaiele oamenilor

În primăvara anului 1947, un păstor, în căutarea unei oi pierdute printre stâncile aride, cu vedere la Marea Moartă, a descoperit o peșteră care conținea suluri ebraice ascunse în vase de lut. Acestea și altele găsite în zonă, în anii următori - despre care se spune că reprezintă „Manuscrisele de la Marea Moartă” -, nu au fost tulburate timp de aproape două mii de ani, fiind înfășurate cu grijă și ascunse în timpul anilor turbulenți, când Iudeea a contestat puterea Imperiului Roman.

Au fost aceste suluri parte a bibliotecii oficiale a Ierusalimului, transportată în siguranță, înainte ca orașul și templul său să cadă în anul 70 î.Hr. sau - așa cum presupun cei mai mulți savanți - o bibliotecă a esenienilor, reprezentând o sectă a pustnicilor, cu preocupări mesianice? Opiniile sunt împărțite, deoarece biblioteca era compusă atât din texte biblice tradiționale, cât și din scrieri referitoare la obiceiurile, organizarea și credințele sectei.

Unul dintre cele mai lungi și mai complete suluri, poate și cel mai impresionant, vorbește despre un război viitor, un fel de Război Final. Denumit de către savanți *The War of the Sons of Light Against the Sons of Darkness (Războiul Fiilor Luminii împotriva Fiilor Întunericului)*, el prevede răspândirea războaielor - bătălii locale, care vor avea loc mai întâi între vecinii Iudeei, care vor crește în ferocitate și în întindere până când întreaga lume antică va fi înghițită: „Prima luptă a Fiilor Luminii împotriva Fiilor Întunericului, adică împotriva oștirii lui *Belial*¹, va fi un atac împotriva trupelor lui Edom, ale lui Moab, în zona amoniților și a filistenilor; apoi va urma lupta împotriva chitienilor, în Asiria; și asupra celor care și-au încălcat

legământul.” Și după aceste bătălii, „vor înainta spre chitienii din Egipt” și „la timpul convenit... împotriva regilor din nord”.

În acest război al oamenilor, după cum s-a prezis în sul, Dumnezeuul lui Israel va avea un rol activ:

În ziua când chitienii vor cădea, va fi o luptă puternică, încheiată cu un măcel, înaintea Dumnezeuului lui Israel; Căci aceasta este ziua pe care a rânduit-o din vechime pentru lupta finală împotriva Fiilor Întunericului.

Profetul Ezechiel prevestise deja Ultima Bătălie, „în zilele din urmă”, implicând Gog și Magog, iar Domnul însuși „va doborî arcul din mâna stângă și va face ca săgețile să cadă din mâna dreaptă”. Dar sulul de la Marea Moartă merge mai departe, prevăzând participarea efectivă a multor zei în bătălii, angajați în luptă alături de muritori:

În acea zi, Campania Divinului și Adunarea Muritorilor se vor angaja umăr la umăr în luptă și în măcel.

Fiii Luminii vor lupta împotriva Fiilor Întunericului, având alături puterea divină, în mijlocul tumultului, printre strigătele de război ale zeilor și ale oamenilor.

Deși cruciații, sarazinii și nenumărați alții, de-a lungul istoriei, au purtat războaie „în numele lui Dumnezeu”, credința conform căreia într-un război viitor Domnul însuși va fi prezent pe câmpul de luptă și că zeii și oamenii se vor lupta cot la cot, trebuie considerată fantezie pură, dacă nu o simplă alegorie, în cel mai bun caz. Chiar și așa, nu reprezintă o idee neobișnuită, deoarece, în vremurile de început, se credea că războaiele dintre oameni nu numai că erau stabilite de zei, ci erau purtate cu ajutorul activ al acestora.

Unul dintre cele mai romantizate războaie, când „dragostea a lansat o mie de corăbii”, a fost Războiul Troian, între ahei și troieni. A fost pornit de greci, pentru a-i forța pe troieni să o înapoieze pe frumoasa Elena soțului ei. Cu toate acestea, o poveste grecească, *Kypria*, a reprezentat războiul, ca un plan premeditat al marelui Zeus:

A fost o vreme când mii și mii de oameni au împovărat sufletul mare al Pământului. Dar având milă de ei, Zeus, în marea lui înțelepciune, s-a hotărât să ușureze greutatea Pământului.

Astfel, el a provocat conflictul de la Ilion (Troia); pentru ca prin moarte să facă un gol în neamul oamenilor.

Homer, povestitorul grec care a relatat evenimentele războiului în *Iliada*, a dat vina pe capriciile zeilor pentru izbucnirea conflictului și pentru că l-au transformat într-unul de proporții majore. Acționând atât direct, cât și indirect, uneori văzuți și alteori ascunși, diferiții zei i-au împins pe principalii actori ai acestei drame umane spre inevitabil. Și în spatele tuturor era Jove (Jupiter/Zeus): „Iar cât ceilalți zei și războinicii înarmați dormeau pe câmpie, Jove s-a trezit, căci se gândea cum să-l onoreze pe Ahile și să omoare mai mulți oameni la corăbiile aheilor.”

Chiar înainte să se alăture bătăliei, zeul Apollo a început ostilitățile: „S-a poziționat departe de corăbii, cu fața întunecată ca noaptea, iar arcul său de argint a împrăștiat moarte, în timp ce arunca săgeți în mijlocul lor [aheilor]... Timp de nouă zile, și-a aruncat săgețile în mijlocul oamenilor... Și toată ziua, rugurile morților ardeau.” Când părțile aflate în conflict au fost de acord să amâne ostilitățile, astfel încât liderii lor să poată și decidă rezultatul în luptă directă,

zeii nefericiți au instruit-o pe zeița Minerva: „Du-te imediat printre oștirile troiene și cele aheene și aranjează în așa fel, încât troienii să fie primii care își vor încălca jurămintele și îi vor ataca pe ahei.” Dornică de misiune, Minerva „a zburat prin cer ca un meteor strălucitor... iar un lanț de foc o urma”. Mai târziu, ca nu cumva luptele să înceteze pe timpul nopții, Minerva a transformat noaptea în zi, luminând câmpul deătălie: „Ea a ridicat vălul gros al întunericului din ochii lor și era lumină, atât la corăbii, cât și pe câmpul de luptă; iar aheii puteau să-i vadă pe Hector și pe oamenii lui.”

Pe măsură ce luptele se duceau, erou contra erou, zeii urmăreau cu atenție anumiți războinici și coborau doar pentru a ridica vreun erou căzut sau pentru a repara un vehicul deteriorat. Dar când zeii și zeițele, găsindu-se în tabere opuse, au început să se rănească reciproc, Zeus a oprit confruntarea acestora, ordonându-le să stea departe de lupta muritorilor.

Acalmia nu a durat, deoarece mulți dintre luptătorii importanți erau fii de zei sau de zeițe (cu muritori). Cel mai tare s-a supărat Ares, atunci când fiul său, Ascalaphus, a fost străpuns de unul dintre ahei și a murit. „Să nu mă învinuiți pe mine, ci pe zeii care locuiesc în cer, dacă mă duc la corăbiile aheilor și răzbun moartea fiului meu”, a spus Ares celorlalți Nemuritori, „chiar dacă în cele din urmă voi fi lovit de fulgerul lui Jove și voi zăcea în sânge și în praf printre cadavre”.

„Atât timp cât zeii au stat departe de războinicii muritori”, scria Homer, „aheii au fost învingători, pentru că Ahile, care s-a ținut mult timp departe de câmpul de luptă, li s-a alăturat în cele din urmă”. Dar văzând mânia crescândă a zeilor și ajutorul pe care aheii l-au primit de la semizeul Ahile, Jove s-a răzgândit:

„În ceea ce mă privește, voi rămâne aici,
pe Muntele Olimp și voi privi împăcat.
Dar voi, ceilalți, mergeți printre troieni și ahei
și ajutați fiecare parte, după cum va fi nevoie.”
Așa a grăit Jove și a încuviințat războiul,
Pe care zeii l-au ascultat
și au intrat în luptă.

Bătălia de la Troia (chiar Troia însăși) a fost mult timp considerată doar o parte a legendelor grecești fascinante și incredibile, pe care savanții le-au numit mitologie. Troia și evenimentele legate de ea erau considerate mitologie pură, atunci când Charles McLaren a sugerat, în 1822, că o anumită movilă din estul Turciei, numită Hissarlik, era locul Troiei lui Homer. Abia atunci când un om de afaceri, pe nume Heinrich Schliemann, punându-și în joc resursele, a venit cu descoperiri spectaculoase, pe măsură ce a săpat în acel loc, în 1870, savanții au admis existența Troiei. În prezent, este acceptat că Războiul din Troia a avut de fapt loc în secolul al XIII-lea î.Hr. Atunci, potrivit surselor grecești, zeii și oamenii au luptat alături; în aceste cazuri, grecii nu erau singuri.

În acele zile, în extremitatea Asiei Mici, spre Europa și spre Marea Egee au apărut importante așezări grecești, iar Asia Mică a fost stăpânită de hitiți. Cunoscuți la început de oamenii de știință moderni numai din referințele biblice, apoi din inscripțiile egiptene, hitiții și regatul lor - Hatti - au prins viață, deoarece arheologii au început să le descopere vechile orașe.

Descifrarea manuscrisului hitit și a limbii indo-europene a acestora a făcut posibilă urmărirea originilor lor până în mileniul II î.Hr., când triburile ariene au început să migreze din zona Caucazului - unele spre sud-est, spre India, altele

spre sud-vest, spre Asia Mică. Regatul hitit a înflorit în jurul anului 1750 î.Hr. și a început să decadă cinci sute de ani mai târziu. Atunci, hitiții s-au confruntat cu invazii ce au venit de peste Marea Egee, spunând că invadatorii erau oamenii din Achiyawa; mulți cărturari cred că erau aceiași oameni pe care Homer i-a numit *Achioi* – aheii, al căror atac asupra extremității vestice a Asiei Mici l-a immortalizat în *Iliada*.

Timp de secole, înaintea Războiului din Troia, hitiții și-au extins regatul, ce a ajuns la proporții imperiale, pretinzând că au făcut acest lucru la ordinele zeului lor suprem TESHUB („Zeul Furtunii”). Titlul său vechi a fost „Zeul Furtunii, a cărei Putere Omoară”, iar regii hitiți au susținut uneori că zeul a primit ajutor în luptă: „Marele Zeu al Furtunii, Domnul meu” [a scris regele Murshilis] „și-a arătat puterea divină și a trimis un fulger” asupra inamicului, ajutându-l să-l învingă. De asemenea, hitiții au fost ajutați în luptă de zeița ISHTAR, al cărei epitet a fost „Doamna de pe câmpul de luptă”. „Puterii ei Divine” i-a fost atribuită victoria, deoarece ea „a coborât [din cer] pentru a lovi ținuturile ostile”.

Influența hitită, așa cum indică multe referințe din Vechiul Testament, s-a extins spre sud, în Canaan; dar ei erau coloniști, nu cuceritori. În timp ce ei tratau Canaanul ca pe o zonă neutră, care nu le oferea niciun drept, nu aceeași era și atitudinea egiptenilor. În mai multe rânduri, faraonii au încercat să-și extindă domnia spre nord, până la Canaan și în Țara Cedrilor (Liban); ei au reușit să facă acest lucru în jurul anului 1470 î.Hr., când au învins o coalțiție de regi canaaniți la Megiddo.

Vechiul Testament, cât și inscripțiile lăsate de dușmanii hitiților, i-au descris pe hitiți ca fiind războinici experimentați, care au perfecționat utilizarea carului în Orientul Apropiat antic. Dar inscripțiile hitiților sugerează însă că ei au pornit

la război numai atunci când zeii au promis că dușmanului i se va da șansa de a se preda prin mijloace pașnice, înainte de începerea ostilităților, că odată ce războiul va fi câștigat, hitiții vor fi mulțumiți să primească tribut și să ia prizonieri: orașele nu vor fi distruse, iar populația nu avea să fie masacrată.

Astfel, Tutmes al III-lea, faraonul victorios în bătălia de la Megiddo, a inclus mulțumit în inscripțiile sale: „Acum, regele se îndreaptă spre nord, jefuind orașe și lăsând în urmă tabere pustiite.” Despre un rege învins, Faraonul a scris: „l-am devastat cetățile, am dat foc taberelor lui și am făcut movile din ele; relocarea lor nu poate avea loc niciodată. Am capturat toți oamenii. Am făcut prizonieri; le-am luat multe vite, la fel am procedat și cu bunurile lor. Am luat fiecare resursă a vieții. Le-am smuls spicele și le-am tăiat toate plantațiile și toți copacii lor frumoși. Am distrus totul.” „Toate s-au împlinit”, a scris Faraonul pentru AMON-RA, zeul său.

Caracteristica răutăcioasă a războiului egiptean și distrugerea nemiloasă care a fost provocată unui dușman învins au fost subiectele unor inscripții laudăroase. De exemplu, Faraonul Pepi I a sărbătorit victoria asupra „locuitorilor din nisipurile” asiatice într-un poem, care a salutat ar-

Fig. 1

mata ce „a distrus pământul locuitorilor din nisipuri..., a tăiat smochinii și vițele-de-vie..., a dat foc tuturor caselor, a ucis zeci de mii de oameni”. Inscripțiile comemorative au fost însoțite de reprezentări vii ale scenelor de luptă (Fig. 1).

Alăturându-se acestei obicei, Faraonul Pi-Ankhy, care a trimis trupe din Egiptul de Sus, pentru a supune Egiptul de Jos, care se răzvrătise, era furios din cauza sugestiei generalilor săi, ca adversarii care au supraviețuit bătăliei să fie cruțați. Jurând „distrugere pe vecie”, Faraonul a anunțat că va merge în cetatea capturată pentru a „nimici și ceea ce mai rămăsese”.

Zeul Amon, prin ale cărui ordine de luptă egiptenii i-au atribuit răutatea, și-a găsit corespondentul în Dumnezeu lui Israel. În cuvintele Profetului Ieremia: „Căci așa vorbește Domnul Oștirilor, Dumnezeu lui Israel: «Îl voi pedepsi pe Amon, zeul Tebei, dar și pe cei care se încred în el, și voi pedepsi Egiptul și pe zeii lui, Faraonul și regii.»” Aflăm din Biblie că aceasta a fost o confruntare ce s-a petrecut cu adevărat: cu aproape o mie de ani înainte, în zilele Exodului, Iehova, Dumnezeu lui Israel, a lovit Egiptul cu o serie de suferințe, menite nu numai să îmblânzească inima conducătorului său, ci și ca „judecăți împotriva tuturor zeilor Egiptului”.

Eliberarea miraculoasă a israeliților din robia Egiptului în Țara Făgăduită a fost atribuită, în povestea biblică a Exodului, intervenției directe a lui Iehova, în acele evenimente importante:

Și au pornit din Sucot
și au așezat tabăra la Etam, la marginea pustiei.
Iar Domnul a ieșit înaintea lor,
ziua, într-un nor, ca să le arate drumul
și noaptea, într-un stâlp de foc, ca să le lumineze calea.